PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2014. július 17.[1]

C-393/13. P. sz. ügy

az Európai Unió Tanácsa
kontra

Alumina d.o.o.

„Fellebbezés — Dömping — 464/2011/EU végrehajtási rendelet — A Bosznia-Hercegovinából származó zeolit-A-por behozatala — 1225/2009/EK rendelet — 2. cikk — Rendes érték — Szokásos kereskedelmi forgalom”

1. Fellebbezésében az Európai Unió Tanácsa azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének az Alumina kontra Tanács ítéletét[2] (a továbbiakban: megtámadott ítélet), amelyben a Törvényszék megsemmisítette a Bosznia-Hercegovinából származó zeolit-A-por behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2011. május 11-i 464/2011/EU tanácsi végrehajtási rendeletet[3] (a továbbiakban: vitatott rendelet) az Alumina d.o.o.-t (a továbbiakban: Alumina), az elsőfokú eljárás felperesét érintő részében.

2. A Tanács fellebbezése a „szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések” azon fogalmának a Törvényszék általi értelmezésére vonatkozik, amely az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet[4] (a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikkében szerepel.

3. A jelen fellebbezés lényegében a következő jogkérdést veti fel: azok az értékesítések, amelyek azon kockázat fedezetére szolgáló díjat foglalnak magukban, hogy az érintett termékek vevője pénzügyi helyzete miatt késedelmesen fizet, vagy nem fizet, a „szokásos kereskedelmi forgalom” keretében lebonyolított értékesítéseknek minősülnek-e, és ily módon azokat figyelembe kell venni a rendes érték kiszámítása során, amelyet a dömping fennállásának meghatározása céljából az exportárral kell összehasonlítani? A Tanács úgy ítéli meg, hogy mivel a Törvényszék nemlegesen válaszolt erre a kérdésre, tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítéletben a „szokásos kereskedelmi forgalom” fogalmának értelmezése során. Következésképpen az említett ítélet hatályon kívül helyezését kéri a Bíróságtól.

1 — Eredeti nyelv: francia.
2 — T-304/11, EU:T:2013:224.
3 — HL L 125., 1. o.
4 — HL L 343., 51. o.

I – **Jogi háttér**

4. Az alaprendelet 2. cikkének (1)–(4) és (6) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik.

Amennyiben azonban az exportőr az exportáló országban nem állít elő vagy nem értékesít hasonló terméket, a rendes értéket más értékesítők vagy gyártók árai alapján is meg lehet állapítani.

Azok az árak, amelyek olyan felek között állnak fenn, akik feltehetőleg üzleti kapcsolatban állnak vagy akik egymással kompenzációs megállapodást kötöttek, nem tekinthetők a szokásos kereskedelmi forgalomban alkalmazottnak és nem használhatók a rendes érték megállapítására, kivéve azt az esetet, ha megállapítást nyer, hogy ez a kapcsolat ezeket az árakat nem befolyásolja.

[…]

(2) A rendes értéket rendszerint a hazai felhasználásra szánt hasonló termék értékesítése alapján állapítják meg, ha ezek az eladások elérik az érintett termék Közösségben eladott mennyiségének öt vagy ennél nagyobb százalékát. Kisebb eladási mennyiséget is lehet azonban használni, amennyiben például a felszámított árak az érintett piacon reprezentatívnak minősülnek.

(3) Ha a szokásos kereskedelmi forgalomban hasonló terméket nem értékesítenek, vagy az nem kielégítő mértékben kerül értékesítésre, vagy ha az adott piaci helyzet miatt ilyen eladások nem teszik lehetővé a megfelelő összehasonlítást, a hasonló termék rendes értékét a származási országban felmerülő előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított értékesítési, általános és igazgatási költségeknek, valamint a nyereség ésszerű összegének az alapján, vagy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében egy megfelelő harmadik országba irányuló exportárak alapján kell kiszámítani, feltéve, hogy ezek az árak reprezentatívnak tekinthetők.

[…]

(4) Hasonló terméknek az exportáló ország hazai piacán vagy egy harmadik országba irányuló exportálásával az (állandó és változó) egységnyi előállítási költség és az ahhoz hozzászámított eladási, általános és adminisztratív költségek alatti áron való értékesítése az ár miatt a szokásos kereskedelmi forgalom keretén kívülinek tekinthető, és ezért a rendes érték megállapításakor figyelmen kívül hagyható, de csak akkor, ha megállapítást nyer, hogy az ilyen eladások hosszabb időn át és jelentős mennyiségben zajlanak, és olyan árakon, amelyek ésszerű időn belül nem fedeznek minden költséget.

[…]

(6) Az eladási, általános és adminisztratív költségek, valamint a nyereség összegének a szokásos kereskedelmi forgalomban a vizsgált gyártó vagy exportőr hasonló terméke előállításának, illetve értékesítésének tényleges adatain kell alapulnia. Ha ennek alapján az összeg megállapítása nem lehetséges, az összeget a következőképpen lehet meghatározni:

a) a vizsgálat alá eső többi exportőrre vagy gyártóra nézve, a hasonló terméknek a származási ország hazai piacán való előállítására és értékesítésére vonatkozóan megállapított tényleges összegek súlyozott átlaga alapján;

b) a kérdéses termelőknél vagy exportőröknél az azonos általános kategóriába tartozó termékek előállítására és értékesítésére a szokásos kereskedelmi forgalomban a származási ország hazai piacán alkalmazandó tényleges összegek alapján;

c) bármilyen más ésszerű módszer alapján, feltéve, hogy az így megállapított nyereség összege nem haladja meg más exportőrök vagy gyártók által az azonos általános kategóriába tartozó termékek eladásával a származási ország hazai piacán rendesen elért nyereséget.”

II – **A jogvita előzményei**

5. Egy 2010. január 4-én benyújtott panaszt követően az Európai Bizottság 2010. február 17-én értesítést [5] tett közzé a Bosznia-Hercegovinából származó zeolit-A-por behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról, amely terméket mosóporok és vízlágyítók gyártásához használnak segédanyagként.

6. 2010. november 15-én a Bizottság elfogadta a Bosznia-Hercegovinából származó zeolit-A-por behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1036/2010/EU rendeletet [6] (a továbbiakban: ideiglenes rendelet), amellyel 28,1%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vezetett be a Bosznia-Hercegovinából származó e termék behozatalára.

7. E rendeletből következik egyfelől, hogy a vizsgálati időszak a 2009. január 1. és 2009. december 31. közötti időszakra terjedt ki, másrészt pedig hogy a Birac-csoport, amelyhez az Alumina tartozik, volt ebben az időszakban az érintett termék egyetlen exportáló gyártója Bosznia-Hercegovinában. [7]

8. Az ideiglenes rendeletből az is következik, hogy a rendes érték számítása keretében a Bizottság az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdésében leírt módszert alkalmazta, mivel az Alumina hazai piacon lebonyolított értékesítései nem voltak reprezentatívak ugyanezen rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében. A rendes értéknek az említett módszer alapján történő meghatározása céljából a Bizottság különösen a hasonló terméknek az azon csoport által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében [8] a vizsgálati időszakban történt belföldi értékesítéséből származó súlyozott átlagnyereséget alkalmazta, amelyhez az Alumina tartozik.

9. 2010. december 1-jei és 2011. március 19-i levelében az Alumina többek között arra hivatkozott, hogy a rendes érték Bizottság általi meghatározása sérti az alaprendelet 2. cikkének (3) és (6) bekezdését, mivel a Bizottság ehhez a Birac-csoport egyetlen belföldi ügyfele részére történő azon értékesítések során elért haszonkulcsot alkalmazta, amelyeket a nemfizetés és a késedelmes fizetés megnövekedett kockázata befolyásolt, és következésképpen 25%-os áremelést foglalnak magukban e kockázat díja címén. Következésképpen az Alumina szerint ez a forgalom nem minősül az alaprendelet értelmében vett szokásos kereskedelmi forgalomnak, és így nem vehető figyelembe a rendes érték meghatározásához.

10. A vitatott rendelettel a Tanács a vámkezelés előtti, európai uniós határparitáson számított nettó árra alkalmazandó 28,1%-os végleges dömpingellenes vámot vezetett be a Bosznia-Hercegovinából származó zeolit-A-porra.

11. E rendeletből következik, hogy a Tanács elutasította az Alumina által felhozott azon érvet, mely szerint a belföldi értékesítéseket nem kell úgy tekinteni, mint amelyeket a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolítottak le, és azt állította, hogy „a vizsgálat megállapította, hogy a Birac[-csoport] által szolgáltatott adatok és bizonyítékok a rendes érték megállapításának megbízható alapját képezték.” [9]

5 — HL C 40., 5. o.

6 — HL L 298., 27. o.

7 — Lásd az ideiglenes rendelet (3), (10) és (11) preambulumbekezdését.

8 — Lásd az ideiglenes rendelet (21)–(26) preambulumbekezdését.

9 — Lásd a vitatott rendelet (20) preambulumbekezdését.

III – **A megtámadott ítélet**

12. A Törvényszék Hivatalához 2011. június 16-én benyújtott keresetlevelében az Alumina megsemmisítés iránti keresetet indított a vitatott rendelet ellen, amelynek alátámasztása érdekében két, az alaprendelet 2. cikke (3) és (6) bekezdésének, illetve 2. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot hozott fel.

13. A megtámadott ítéletben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy először a második, a „szokásos kereskedelmi forgalom keretében történt értékesítések” fogalmának téves alkalmazására alapított jogalapot kell megvizsgálni. Így a Törvényszék előbb lényegében elutasította e jogalap első részét, amelynek keretében az Alumina azt állította, hogy az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében nem reprezantatív értékesítéseket nem lehetett volna a „szokásos kereskedelmi forgalom” keretében történt értékesítéseknek tekinteni. A Törvényszék ezt követően a második jogalap második részét vizsgálta meg. A jogalap e részében az Alumina arra hivatkozott, hogy a Tanács hibát vétett, amikor az érintett termék egyetlen belföldi ügyfél részére történő értékesítéseit úgy kezelte, mintha azokat a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolították volna le, noha a késedelmes fizetés és nemfizetés fizetés kockázatának díja címén 25%-os áremelést foglaltak magukban.

14. E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 26–30. pontjában először emlékeztetett arra, hogy a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (3) és (6) bekezdése szerinti megállapítása azon rendes érték meghatározására szolgál, amely a termék eladási árához a legközelebb áll, függetlenül attól, hogy a kérdéses terméket a származási országban vagy az exportáló országban értékesítették a szokásos kereskedelmi forgalom keretében. Ezt követően a Törvényszék emlékeztetett azon ítélkezési gyakorlatra, melynek értelmében a szokásos kereskedelmi forgalom fogalma – amely a Törvényszék szerint objektív hatállyal rendelkezik – a rendes érték meghatározásához azon helyzetek kizárását célozza, amelyekben a hazai piacon lebonyolított értékesítésekre nem a szokásos feltételek között került sor. A Törvényszék szerint a kérdéses forgalom szokásos jellegét befolyásoló körülmények fennállása esetén e fogalomra hivatkozhatnak mind az intézmények, mind pedig a vizsgálattal érintett gazdasági szereplők.

15. Ami konkrétan a szóban forgó kockázati díjat illeti, a megtámadott ítélet 36–41. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az ilyen díj nem képezi az értékesített termék értékének részét, és nem függ annak sajátosságaitól sem, hanem azon kockázat ellentételezését jelenti, amelyet az eladó vállal a termék valamely konkrét ügyfélnek való értékesítésével, és fennállása, valamint mértéke ezen ügyfél személyének tudható be. Ennélfogva a Törvényszék szerint az ilyen kockázati díjnak a rendes érték megállapítása keretében történő figyelembevétele azzal a hatással jár, hogy olyan elemet foglal a számításba, amelynek nem azon ár megállapítása a célja, amelyen a terméket a származási országban értékesítik, hanem kizárólag egy konkrét belföldi vevő pénzügyi kapacitására vonatkozik. A Törvényszék az ilyen kockázati díj figyelembevétele ezáltal mesterségesen megnöveli a rendes érték számítási eredményét, befolyásolva e számítás érvényességét, valamint következésképpen a dömping fennállására vonatkozó értékelés érvényességét.

16. E megfontolások alapján a Törvényszék helyt adott a keresetnek, és megsemmisítette a vitatott rendeletet az Aluminát érintő részében.

IV – **A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei**

17. A Bíróság Hivatalához 2013. július 11-én érkezett beadványában a Tanács fellebbezést nyújtott be a megtámadott ítélet ellen.

18. Fellebbezésében a Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utasítsa el a keresetet, és

– az Aluminát kötelezze a fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

19. Az Alumina azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a Tanács fellebbezését;

– másodlagosan bírálja el az első fokú keresetet, és semmisítse meg a vitatott rendeletet, és

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

V – **Elemzés**

20. A Tanács fellebbezése alátámasztására, amely kizárólag a megtámadott ítélet 36–41. pontjára vonatkozik, egyetlen, a „szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések” fogalmának téves értelmezésére alapított jogalapot hoz fel. A Tanács először is azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot e fogalom értelmezésekor, amikor úgy ítélte meg, hogy az értékesítéseket nem a „szokásos kereskedelmi forgalom” keretében bonyolították le, és nem kell tehát figyelembe venni azokat a rendes érték kiszámításhoz, ha az áruk olyan díjat tartalmaz, mint amilyen a jelen ügyben szerepel, és amely a vevő késedelmes fizetése és nemfizetése fizetése kockázatának fedezetéül szolgál. A Tanács másodsorban azt állítja, hogy Törvényszék ezen értelmezéssel megsértette a jogbiztonság elvét. Harmadsorban a Tanács arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét.

21. A Tanács által az egyetlen jogalapja keretében hivatkozott érvek érdemi elemzése előtt az Alumina által a fellebbezéssel szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást kell megvizsgálni.

A – *A fellebbezés elfogadhatóságáról*

22. Az Alumina azt állítja, hogy a Tanács által a fellebbezése alátámasztására felhozott egyetlen jogalap ténykérdésre vonatkozik, és nem valamely jogszabály megsértésére. Az említett egyetlen jogalap tehát elfogadhatatlan a Bíróság előtt, és így a fellebbezést mint elfogadhatatlant egészében el kell utasítani. A Tanács a Törvényszékhez benyújtott írásbeli beadványaiban maga is ténykérdésnek minősítette azt, hogy az Alumina által egyetlen belföldi ügyfelével lebonyolított belföldi értékesítések a „szokásos kereskedelmi forgalom” keretében zajlottak-e. A Tanács vitatja az elfogadhatatlansági kifogást, és úgy véli, hogy a fellebbezése elfogadható.

23. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikkből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására, másrészt a tények értékelésére. E megállapítás és a bizonyítékok említett értékelése csak akkor minősül a Bíróság által fellebbezés keretében felülvizsgálható jogkérdésnek, ha a Törvényszék elé terjesztett iratanyagból az tűnik ki, hogy e bíróság a tényeket jelentős pontatlansággal állapította meg, vagy az e tények alátámasztására szolgáló bizonyítékokat elferdítette. A Bíróság viszont az EUMSZ 256. cikk értelmében hatáskörrel rendelkezik e tények jogi minősítésének és az ezekből a Törvényszék által levont jogkövetkezményeknek a felülvizsgálatára. [10]

10 — Lásd: Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

24. Márpedig, habár a konkrétan annak meghatározására irányuló kérdés, hogy bizonyos értékesítéseket a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolítottak-e le, vagy sem, ténylegesen olyan jogkérdésnek minősül, amely nem tartozik a Bíróság felülvizsgálata alá, meg kell azonban állapítani, hogy a Tanács egyetlen jogalapjában azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az alaprendelet 2. cikkében szereplő, a „szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolított értékesítések” fogalmának értelmezésekor, amikor úgy ítélte meg, hogy ilyen szokásos kereskedelmi forgalomról van szó még akkor is, ha ezen értékesítések ára a nemfizetés vagy a késedelmes fizetés kockázatának fedezetéül szolgáló díjat tartalmaz.

25. A Tanács által felhozott egyetlen jogalap tehát nem a tényállás Törvényszék általi megállapítására vagy a bizonyítékok általa történő értékelésére vonatkozik, hanem egy jogi fogalom értelmezésére, és a megállapított tényállásra való alkalmazásából eredő jogkövetkezményekre.

26. Ebből az következik, hogy véleményem szerint a Tanács által felhozott egyetlen jogalapot elfogadhatónak kell tekinteni.

B – *Az ügy érdeméről*

1. A felek érvei

27. A Tanács arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor abból az elvből indult ki, hogy az értékesítéseket nem a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolítják le, ha az ár olyan elemet tartalmaz, mint a jelen ügyben a nemfizetés kockázatának díja, amely nem áll összefüggésben a termék értékével. A „szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések” fogalmának ezen értelmezését nem támasztja alá sem az alaprendelet, sem pedig az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás [11] (a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás). A Bíróság ítélkezési gyakorlata sem alapozza meg ezen értelmezést.

28. A „termék értékét tükröző ár” Törvényszék által választott kritériuma a Tanács szerint alkalmatlan annak meghatározására, hogy az értékesítésre a szokásos kereskedelmi forgalom keretében került-e sor. E kritérium alkalmazása ugyanis arra kötelezi az intézményeket, hogy rendszeresen „kitalálják” a közölt árak fizetésének (és alkalmazásának) indokait, és meghatározzák a termék valódi értékét. Az ilyen gyakorlat nemcsak megvalósíthatatlan és ellentétes a jogbiztonság elvével, hanem semmilyen kapcsolatban sem áll a szokásos kereskedelmi forgalom fogalmával, amely feltételezi annak vizsgálatát, hogy a tekintetbe vett értékesítésekre olyan feltételek mellett és olyan gyakorlatoknak megfelelően került-e sor, amelyek egy ésszerű időtartamon belül szokásosnak tekinthetők az érintett belföldi értékesítések tekintetében.

29. A Törvényszék értelmezése továbbá a visszaélés jelentős kockázatát jelenti. Ahhoz ugyanis, hogy a magas áron történt belföldi értékesítéseket ne vegyék figyelembe a dömping kiszámítása céljából, elegendő az exportőröknek, hogy a belföldi adásvételi szerződéseikbe olyan kikötést foglaljanak, amely előírja, hogy az ár bármilyen mesterséges elemmel kapcsolatos díjat tartalmaz, amely feltehetően semmilyen kapcsolatban nem áll a termék árával, és ezt követően elegendő arra hivatkozni, hogy ezért ezekre az értékesítésekre nem a szokásos kereskedelmi forgalom keretében került sor, így ezeket ki kell zárni a rendes érték számításából.

11 — A Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó, 1994. április 15-én Marrakeshben aláírt egyezmény 1A. mellékletébe foglalt, a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal jóváhagyott megállapodás (HL L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.).

30. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének k) pontjára a Törvényszék által a megtámadott ítélet 38. pontjában tett hivatkozás továbbá értelmetlen lenne, amennyiben az itt előírt kiigazítások célja a rendes érték és az exportár közötti bizonyos különbségek felszámolása lenne, és csak ezen érték meghatározását követően volnának alkalmazhatók, és nem annak meghatározása céljából.

31. Végül a Tanács azt állítja, hogy a Törvényszék nem indokolta kellően a következtetéseit, és így megsértette az indokolási kötelezettségét.

32. Az Alumina ellenben azt állítja, hogy a Törvényszék semmilyen hibát sem vétett a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmának értelmezésekor, hanem helyesen alkalmazta a Bíróság által az ítélkezési gyakorlatában kialakított elveket. Így helytállóan mondta ki a Törvényszék, hogy a kockázati díjjal megkötött belföldi értékesítések nem tekinthetők úgy, mint amelyeket a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolítottak le, amennyiben azok nem következnek sem a vevők szokásos magatartásából, sem pedig a szokásos árképzésből.

33. A visszaélés kockázatára alapított érv valótlan. A Bizottság ugyanis maga is elismerte, hogy az Alumina az egyetlen belföldi ügyfél részére történő értékesítéseit 25%-os, kifejezetten a nemfizetés kockázatának fedezetére szolgáló kockázati díj befolyásolta, ily módon a Tanács nem állíthatja, hogy e díj mesterséges jellegű. Továbbá nem áll fenn a visszaélés kockázata, mivel a Törvényszék kifejezetten az olyan kockázati díj fennállására szűkítette a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmának értelmezését, mint amilyen az alapügyben szerepel.

34. Végül az Alumina egyrészt azt állítja, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítés Törvényszék által adott fogalma megfelel az ítélkezési gyakorlatnak, és ezért nem sérti jogbiztonság elvét, másrészt pedig a Törvényszék a jogilag megkövetelt módon indokolta következtetéseit.

2. Értékelés

35. A Tanács fellebbezése lényegében a „szokásos kereskedelmi forgalom” (*ordinary course of trade*) keretében lebonyolított értékesítések azon fogalmának értelmezésére irányul, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítéletben adott, és amelynek során a Tanács álláspontja szerint tévesen alkalmazta a jogot.

36. E tekintetben legelőször is arra kell emlékeztetni, hogy az alaprendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében annak megállapításához, hogy a termék dömpingelt-e, annak exportárát kell összehasonlítani egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított árával.

37. A szokásos kereskedelmi forgalom fogalma tehát szervesen illeszkedik a dömping fogalmába. Konkrétabban, a hasonló termék azon rendes értékének meghatározásával függ szorosan össze, amelyet az exportárral kell összehasonlítani a dömping fennállásának meghatározásához. A szokásos kereskedelmi forgalom fogalma ugyanis végig szerepel az alaprendelet 2. cikkének A. szakaszában, amely a rendes érték meghatározására vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza.[12] Azon értékesítéseket, amelyeket nem a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolítottak le, ki kell zárni a rendes érték kiszámításából.[13]

12 — Konkrétan e fogalom szerepel mind az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében, amely megállapítja, hogy a rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik, mind pedig ugyanezen rendelet 2. cikkének (3) és (6) bekezdésében, amely előírja a rendes érték megállapítását, amelynek a szokásos kereskedelmi forgalomban a vizsgált gyártó vagy exportőr hasonló terméke előállításának, illetve értékesítésének tényleges adatain kell alapulnia.

13 — Lásd ebben az értelemben a WTO fellebbviteli testülete DS 184. sz., „Egyesült Államok – Dömpingellenes intézkedések egyes Japánból származó, melegen hengerelt acéltermékekre” ügyre vonatkozó 2001. július 24-i jelentésének 139. pontját.

38. Noha alapvető fogalomnak minősül a dömping fennállásnak meghatározásához, sem a dömpingellenes megállapodás, sem pedig az alaprendelet nem tartalmazza a szokásos kereskedelmi forgalom fogalmának meghatározását. Az alaprendelet azonban néhány útmutatással szolgál e tekintetben, amennyiben kifejezetten előír két olyan típusú értékesítést, amelyek bizonyos feltételek esetén nem minősülhetnek szokásos kereskedelmi forgalomnak, és amelyeknek az ára tehát kizárható a rendes érték kiszámításából.

39. Először is azon értékesítésekről van szó, amelyekre olyan felek között kerül sor, akik üzleti kapcsolatban állnak vagy akik egymással kompenzációs megállapodást kötöttek. Az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata értelmében ezen értékesítések árai csak akkor tekinthetők a szokásos kereskedelmi forgalomban alkalmazottnak, ha megállapítást nyer, hogy a felek között fennálló kapcsolat ezeket az árakat nem befolyásolja.[14] Ebből következik, hogy ezen értékesítések árai csak akkor vehetők figyelembe a rendes érték meghatározásához, ha bizonyítást nyer, hogy az eladó és a vevő között fennálló üzleti vagy szerződéses kapcsolat nem befolyásolta a kialakításukat.

40. Másodsorban az olyan forgalomról van szó, amelyek során a terméket az előállítási költség alatti áron értékesítették. Az alaprendelet 2. cikkének (4) bekezdése[15] értelmében ezek az értékesítések a szokásos kereskedelmi forgalom keretén kívülinek tekinthetők, ha azok hosszabb időn át és jelentős mennyiségben zajlanak, és olyan árakon, amelyek ésszerű időn belül nem fedeznek minden költséget.

41. Az értékesítések e két típusa nyilvánvalóan nem minősül az egyedüli olyan esetnek, amikor az értékesítéseket nem lehet a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolítani. Az intézmények a gyakorlatukban ugyanis más különböző helyzetekben úgy tekintették, hogy az értékesítéseket nem a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolították le.[16]

42. A Bíróságnak magának is volt már alkalma arra, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom fogalmával foglalkozzon. A Goldstar kontra Tanács[17] és az Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács és Bizottság ítéletben[18] kifejtette, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom fogalma az értékesítések önmagukban tekintett jellegére vonatkozik, és hogy a rendes érték meghatározásához azon helyzetek kizárását célozza, amelyek során a hazai piacon lebonyolított értékesítésekre nem a szokásos kereskedelmi viszonyok között került sor, különösen amikor a terméket az előállítási költség alatti áron értékesítették, vagy ha az ügyletekre olyan felek között került sor, akik üzleti kapcsolatban állnak vagy akik kompenzációs megállapodást kötöttek.

43. Ezen ítélkezési gyakorlat – amint az egyébként a két fent említett helyzetből is következik, amelyek már az alaprendeletben is szerepelnek – a szokásos kereskedelmi forgalom fogalmának azon önálló célján alapul, amely annak biztosítása, hogy a rendes érték a lehető leginkább megfeleljen a hasonló termékre az exportáló hazai piacán alkalmazott szokásos árnak. Így ha az értékesítésre olyan kikötések és feltételek mellett kerül sor, amelyek nem felelnek meg a hasonló termék említett piacon való értékesítéseire vonatkozó kereskedelmi gyakorlatnak a dömping meghatározásához releváns időpontban, nem képez megfelelő alapot a hasonló termék említett piacon való rendes értékének meghatározásához, és ezért nem kell azt figyelembe venni.[19]

14 — Az egymással kompenzációs megállapodásokat kötött felek között alkalmazott árakat illetően lásd: Petrotub és Republica ítélet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, különösen 85. pont.

15 — E rendelkezés megfelel a dömpingellenes megállapodás 2.2.1 cikkében szereplő rendelkezésnek.

16 — Lásd például a Brazíliából, Egyiptomból és Törökországból származó pamutfonál behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről, valamint az Indiából és Thaiföldről származó pamutfonálra vonatkozó eljárás megszüntetéséről szóló, 1991 szeptember 23-i 2818. sz. bizottsági rendeletet (HL L 271., 17. o.) (13) preambulumbekezdését, illetve az Indiából, Malajziából, a Kínai Népköztársaságból és a Koreai Köztársaságból származó egyes katódsugaras színestelevízió-képcső behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2000. április 19-i 837/2000/EK bizottsági rendelet (HL L 102., 15. o.) (11) preambulumbekezdését.

17 — C-105/90, EU:C:1992:69, 13. pont.

18 — C-76/98 P és C-77/98 P, EU:C:2001:234, 39. pont.

19 — Lásd ebben az értelemben továbbá a WTO fellebbviteli testülete jelen indítvány 13. lábjegyzetében hivatkozott 2001. július 24-i jelentésének 140. pontját.

44. E megfontolások összességéből következik, hogy az annak meghatározására irányuló értékelést, hogy az értékesítéseket a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolították-e le, vagy sem, az intézményeknek eseti alapon és a szokásos kereskedelmi forgalom fogalmának az előző pontban kifejtett önálló célja alapján kell elvégezniük. Ezen értékelés keretében az intézményeknek figyelembe kell venniük a szóban forgó értékesítésekre vonatkozó minden releváns tényezőt és minden konkrét körülményt. [20]

45. Ebből a szempontból meg kell jegyezni, hogy az ár csak az egyik – habár lényeges – elem az értékesítés kikötései és feltételei közül. Így annak meghatározásához, hogy az értékesítés megfelel-e a szokásos kereskedelmi forgalomnak, az árát az ügylet többi kikötése és feltételei alapján kell értékelni. [21] Ebből következik, hogy az eladási ár csak valamennyi releváns tényező, és különösen a szóban forgó értékesítés kikötéseinek és feltételeinek elemzését követően vehető figyelembe a hasonló termék rendes értékének meghatározásához.

46. E tekintetben célszerű emlékeztetni arra, hogy a Bíróság már kimondta, hogy az értékesítések szokásos jellegének értékelése során az intézményeknek olyan indokolást kell adniuk, amely nem korlátozódhat olyan megcáfolhatatlan kijelentésekre, amelyek jogszabályokra való puszta hivatkozásoknak felelnek meg. [22]

47. Ami a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmát illeti, hozzá kell továbbá tenni, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 29. pontjában (véleményem szerint helyesen) megállapította – e fogalomnak objektív hatálya van.

48. Ez azt jelenti egyrészt, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmára nem csak az intézmények hivatkozhatnak abból a célból, hogy semlegesítsék a dömping vagy annak terjedelme eltitkolására alkalmas gyakorlatokat, hanem az érintett gazdasági szereplők is, a szóban forgó forgalom szokásos jellegét befolyásoló körülmények fennállása esetén. [23]

49. Másrészt e fogalom objektív hatályából következik, hogy valamely kereskedelmi forgalom szokásos jellege meghatározásának az e forgalomra vonatkozó objektív elemeken kell alapulnia. Valamely forgalom szokásos jellege viszont vitatható olyan szubjektív elemek fennállása esetén, amelyek mind hatással lehetnek az adott kereskedelmi forgalom kikötéseinek és feltételeinek meghatározására, azonban kizárólag az ügyletben részt vevő felek vagy az egyik fél konkrét sajátosságaira vonatkoznak. Ezekben a helyzetekben a kereskedelmi forgalom kikötéseinek és feltételeinek meghatározása során a szubjektív elemek figyelembevétele nem képes tükrözni a kereskedelmi gyakorlat szokásos jellegét a szóban forgó országban. Az ilyen konkrét szubjektív sajátosságoknak az értékesítés kikötéseinek meghatározása során történő figyelembevétele véleményem szerint tehát alkalmas – az eseti alapon történő elemzésre figyelemmel – annak kizárására, hogy ezen értékesítést „szokásos kereskedelmi forgalomnak” lehessen minősíteni.

50. Végül fontosnak tartom még megjegyezni, hogy az annak meghatározására irányuló esetenkénti értékelés során, hogy az értékesítéseket a szokásos kereskedelmi forgalom keretében bonyolították-e le, vagy sem, az intézményeknek rendelkezniük kell bizonyos mérlegelési mozgástérrel mind azon kérdésre vonatkozóan, hogy mely elemek relevánsak az egyes konkrét esetekben, és mind pedig arra vonatkozóan, hogy e tényezők konkrét értékelésére az egyes eseteke jellemző sajátosságok alapján kerüljön sor.

20 — Ezt az eseti alapon történő elemzésre irányuló megközelítésmódot követi a United States Court of International Trade is. Lásd e tekintetben: CEMEX SA. v. United States, 19 cit 587 (1995), NTN Bearing Corp of America v. United States, 23 cit 486 (1999) és Bergerac, NC v. United States, 102 F. supp. 2e 497 (2000).

21 — Lásd ebben az értelemben továbbá a WTO fellebbviteli testülete jelen indítvány 13. lábjegyzetében hivatkozott 2001. július 24-i jelentésének 142. pontját.

22 — Lásd: Petrotub és Republica ítélet, EU:C:2003:4, 87. pont.

23 — Lásd a megtámadott ítélet 29. és 30. pontját.

51. Az intézmények e mérlegelési mozgásterének fennállását véleményem szerint megerősíti a magában az alaprendeletben, a fenti 39. és 40. pontban említett azon két forgalomtípus tekintetében használt terminológia, amelyek bizonyos feltételek esetén minősülhetnek nem szokásos kereskedelmi forgalomnak, nevezetesen az olyan felek közötti értékesítések, akik egymással üzleti kapcsolatban állnak vagy kompenzációs megállapodást kötöttek, illetve a költségek alatti áron történő értékesítések. Az alaprendelet érintett rendelkezéseiben a ható ige használata ugyanis az illetékes intézményeknek az ilyen típusú értékesítések szokásos kereskedelmi forgalomként történő konkrét minősítése tekintetében meglévő bizonyos mérlegelési mozgásterének fennállása mellett szól.[24] Márpedig úgy ítélem meg, hogy ha az intézmények rendelkeznek ilyen mérlegelési mozgástérrel azon forgalom szokásos jellegének értékelése tekintetében, amelyet tartalmaz a kereskedelmi forgalom alaprendeletben kifejezetten szereplő tipológiája, mindenképpen rendelkezniük kell ilyen mozgástérrel az olyan forgalom említett jellegének értékelése tekintetében, amelyet nem említ kifejezetten e rendelet.

52. E megfontolások fényében kell véleményem szerint elemezni a Tanács által a megtámadott ítélettel szemben felhozott érveket.

53. Ami a Tanács azon kifogását illet, miszerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor abból az elvből indult ki, hogy az értékesítéseket csak akkor bonyolították a szokásos kereskedelmi forgalom keretében, ha az ár tükrözi a termék értékét; e kifogás véleményem szerint a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul.

54. Ezen ítélet 36–39. pontjában ugyanis – az ugyanezen ítélet 27–30. pontjában kifejtett megfontolások alapján – a Törvényszék annak megállapítására szorítkozott, hogy a rendes érték megállapítása keretében az olyan díj figyelembevételének, mint amilyen az alapügyben szerepel, az lenne a hatása, hogy ezen érték kiszámításába egy olyan elemet foglalnának, amelynek nem azon ár megállapítása a célja, amelyen a terméket a származási országban szokásos körülmények között értékesítenék, hanem amely kizárólag egy adott belföldi vevő pénzügyi kapacitására vonatkozik. Ezen elemnek a rendes érték kiszámításába való belefoglalása a Törvényszék szerint e számítás eredményének mesterséges emelését jelentené oly módon, hogy ezen eredmény már nem tükrözné a lehető legmegbízhatóbban a termék azon eladási árát, amelyen a kérdéses terméket a származási országban a szokásos kereskedelmi forgalom keretében értékesítenék.

55. Ezen érvelés véleményem szerint nem minősül téves jogalkalmazásnak. Nem vitatott ugyanis, hogy a jelen ügyben szereplő díj nem az árképzést befolyásoló objektív elem, hanem a Törvényszék által használt kifejezés szerint inkább „kizárólag egy adott belföldi vevő pénzügyi kapacitására”[25] vonatkozó szubjektív tényező.

56. Márpedig, habár a szóban forgó termékek vevőjének pénzügyi kapacitása biztosan minősülhet olyan tényezőnek, amely egy konkrét értékesítés árképzését (vagy az ügylet más feltételeit) befolyásolhatja, azonban kizárólag a szóban forgó kereskedelmi forgalomban részt vevő e fél egyedi sajátosságára vonatkozik. Márpedig, amint azt a fenti 49. pontban megállapítottam, az ilyen típusú szubjektív tényezőknek az értékesítés során való fennállása – valamennyi releváns elemnek a szokásos kereskedelmi forgalom fenti 43. pontban említett fogalmát jellemző önálló cél fényében történő elemzésére figyelemmel – megakadályozza ezen adásvétel „szokásosnak” való minősítését.

57. A Tanács állításával szemben a megtámadott ítéletből véleményem szerint nem következik, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az értékesítéseket csak akkor bonyolították a szokásos kereskedelmi forgalom keretében, ha az eladási ár tükrözi a termék értékét.

24 — E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a dömpingellenes megállapodás 2.2.1 cikke is ható igét (a francia változat a „pouvoir” igét, az angol változat pedig a „may” segédigét) használ, amely – amint azt a jelen indítvány 13. lábjegyzetében megjegyeztem – megfelel az alaprendelet 2. cikke (4) bekezdésének.

25 — A megtámadott ítélet 36. pontjának vége. Ezzel kapcsolatban megjegyzem, hogy még ha ezen értékelés vitatott volna, mindenképpen olyan tényértékelésről van szó, amely kívül esik a Bíróság felülvizsgálatán.

58. A Törvényszék a megtámadott ítélet 36. pontjában kétségkívül kimondta, hogy a szóban forgó díj nem képezi „az eladott termék értéke egy részét, és nem áll összefüggésben annak sajátosságaival sem”, és ugyanezen ítélet 38. pontjában maga minősítette „az eladott termék értéke egy részét nem tükröző elemnek”. Mindazonáltal véleményem szerint téves a megtámadott ítélet e pontjainak azon értelmezése, hogy a Törvényszék azon elvi állításokat fejtette itt ki, amelyek értelmében az értékesítések szokásos jellege szükségképpen attól függ, hogy az áruk tükrözi a termék értékét.

59. A fenti 36–51. pontban kifejtett megfontolások alapján úgy ítélem meg, hogy ezek az elvi állítások valóban tévesek lennének, tekintettel arra, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom fogalma az önmagukban tekintett értékesítések jellegére vonatkozik, és több tényező eseti alapon történő vizsgálatát feltételezik, amelyek közül az ár csak az egyik.

60. A Törvényszéknek a megtámadott ítélet 36. és 38. pontjában szereplő állításait – anélkül hogy elvi megállapításoknak minősülnének – véleményem szerint úgy kell érteni, mint amelyek arra utalnak, hogy az adott úgy sajátos körülményei mellett a szóban forgó díj nem az árképzést befolyásoló objektív elemnek minősül – mint a termék értéke vagy sajátosságai –, hanem inkább egy szubjektív tényezőre vonatkozott, nevezetesen egy adott belföldi vevő pénzügyi kapacitására.

61. Ami továbbá konkrétan a Tanácsnak a visszaélés kockázatára alapított érvét illeti, egyrészt meg kell jegyezni, hogy – amint a fenti 50. és 51. pontban kiemeltem – az intézmények bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek mind azon kérdést illetően, hogy melyek a figyelembe veendő objektív releváns tényezők, mind pedig azok értékelése tekintetében. Továbbá, az érintett gazdasági szereplők által felhozott és a kereskedelmi ügylet vagy forgalom szokásosságának vitatására irányuló esetleges érvelést a hivatkozott körülmények bizonyítékául szolgáló információkkal vagy dokumentumokkal kellett volna alátámasztani. Márpedig maguknak az intézményeknek kell az ezen állítások alátámasztására benyújtott bizonyítékokat értékelni, megállapítva, hogy az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében jogosultak arra, hogy ne vegyék figyelembe a hamis vagy félrevezető információkat. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben a vitatott rendelet maga is igazolja a szolgáltatott információk megbízhatóságát. [26]

62. Ami a Tanácsnak a Törvényszék által az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének k) pontjára tett hivatkozás állítólagosan téves jellegére vonatkozó érvét illeti, úgy vélem, hogy az hatástalan. Ugyanis, még ha megállapítást nyerne is, hogy e hivatkozás téves, az semmilyen befolyással sem lenne a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmának a Törvényszék által a megtámadott ítéletben történő értelmezésének pontosságára, és így önmagában nem eredményezhetné a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.

63. E megfontolások összességéből következik, hogy – mivel a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul – el kell utasítani a Tanács arra alapított kifogását, hogy az előbbi tévesen alkalmazta a jogot a szokásos kereskedelmi forgalom keretében lebonyolított értékesítések fogalmának értelmezése során. Ebben az értelemben továbbá a Törvényszék elemzése nem teremthet semmilyen jogbizonytalanságot, így a Tanács jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapját szintén el kell utasítani.

64. A fenti elemzésből az is következik, hogy a megtámadott ítélet indokolásából világosan és egyértelműen kitűnik a Törvényszék érvelése, ami lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy megismerjék a hozott határozat indokait, és a Bíróság számára, hogy a bírósági felülvizsgálatot gyakorolja. [27] Véleményem szerint ebből az következik, hogy az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapot, amelyet egyébként semmilyen konkrét érvvel sem támasztottak alá, szintén el kell utasítani.

26 — Lásd a vitatott rendelet 20. pontját és a fenti 11. pontot.

27 — Lásd e tekintetben: Areva és társai kontra Bizottság ítélet, C-247/11 P, EU:C:2014:257, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

65. A fentiek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a Tanács által felhozott egyetlen fellebbezési jogalapot, és ennélfogva a fellebbezést is, egészében.

VI – **A költségekről**

66. A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikke (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 181. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Tanács egyetlen jogalapjával pervesztes lett, és mivel az Alumina kérte a költségek viselésére való kötelezését, helyt kell adni e kérelemnek.

VII – **Végkövetkeztetések**

67. A fenti megfontolások fényében azt javasom, hogy a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Az Európai Unió Tanácsa maga viseli a saját költségeit, valamint az Alumina d.o.o. részéről felmerült költségeket.